

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/289/2015
Identifikačné číslo spisu:	8112206319
Dátum vydania rozhodnutia:	09.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8112206319.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Soni Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobkyne W. E. bývajúcej v G., proti žalovanej POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátkou JUDr. Barborou Korenecovou, so sídlom v Malinove, Slnecná 765/3, o neplatnosť úverovej zmluvy a neprijateľnú zmluvnú podmienku, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 11C/42/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. augusta 2014 sp.zn. 5Co/219/2013, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. septembra 2013, č.k. 11C/42/2012-46 určil, že úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu 8. decembra 2010 pod č. 802200137 je neplatná a vyslovil, že zmluvná podmienka v tejto úverovej zmluve týkajúca sa časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 262,37 € na účet jej právneho zástupcu. Súd prvej inštancie posúdil úverovú zmluvu uzatvorenú medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu s poukazom na ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. januára 2008. Uvedená zmluva nebola dojednaná individuálne a obsahovala neprijateľnú zmluvnú podmienku v podobe rozhodcovskej doložky (§ 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka). Neplatnosť rozhodcovskej zmluvy mala za následok nedostatok právomoci rozhodcovského súdu na prejednanie žaloby žalovanej a rozhodcovský rozsudok ním vydaný, ktorý podľa žalovanej zakladal pre konanie súdu prekážku rei iudicatae, nebol materiálne vykonateľný. Keďže žalobkyňa úver nesplatila a mala pochybnosti o výške svojho dlhu voči žalovanej, bol daný naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe. Následne

dospel k záveru, že neplatná je celá úverová zmluva, a to pre neplatné dojednania o odplate za poskytnutý úver podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, keď výška úroku z úveru bola v rozpore s dobrými mravmi a povinnosť žalobkyne zaplatiť žalovanej administratívny poplatok predstavujúci 20% zo sumy úveru bez primeranej protihodnoty predstavovala neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa (neprijateľnú zmluvnú podmienku). Z tohto dôvodu považoval za dôvodnú žalobu aj v časti o vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa poplatku za administratívne spracovanie zmluvy o úvere a postupoval v zmysle § 153 ods. 4 O.s.p. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalovaná odvolanie.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 21. augusta 2014 sp.zn. 5Co/219/2013 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal. Zhodne so súdom prvej inštancie bol názoru, že úverová zmluva uzatvorená medzi stranami sporu bola spotrebiteľskou zmluvou (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a vo veci nebola daná prekážka rei iudicatae pre neplatné dojednanie rozhodcovskej doložky. K odvolacím námietkam uviedol, že znášanie podnikateľského rizika je jedným zo základných znakov podnikania, ktoré však nemôže zakladať poskytnutie ochrany nárokom odporujúcim zákonu. Aj odvolací súd zastal názor, že požadovanie úhrady administratívneho poplatku od spotrebiteľa bez poskytnutia skutočného protiplnenia zo strany žalovanej je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Za správny označil aj záver súdu prvej inštancie o neplatnosti úverovej zmluvy ako celku pre neplatné dojednania o odplate za poskytnutie úveru a pre neprijateľnosť dojednania o administratívnom poplatku. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. d/ O.s.p. (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo). Dovolateľka bola toho názoru, že vo veci je daná prekážka rei iudicatae, nakoľko otázkou platnosti úverovej zmluvy sa už právoplatne zaoberal rozhodcovský súd v rozsudku sp.zn. SR 07216/11 z 9. augusta 2011. Keďže rozhodcovský rozsudok je možné napadnúť len za podmienok a z dôvodov taxatívne ustanovených v § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a žalobkyňa tak neurobila, nemôže súd v tejto veci znova konať. Z tohto dôvodu nebol daný ani naliehavý právny záujem žalobkyne na podanej určovacej žalobe. Odvolaciemu súdu vytykala, že sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s otázkou existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne. Žiadala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu a tiež súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám

uvedeným v § 237 O.s.p. v znení do 31. decembra 2014 [dovolanie podané 10. novembra 2014 (ďalej len „O.s.p.“)].

8. Dovolanie žalovanej smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. bolo dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. bolo dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smerovalo proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože išlo o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak išlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

9. Vzhľadom k tomu, že žalovaná dovolaním napadla potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorým súd prvej inštancie vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. majúcej za následok neplatnosť úverovej zmluvy ako celku, zaoberal sa dovolací súd primárne týmto dôvodom prípustnosti podaného dovolania.

10. Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (§ 153 ods. 3 O.s.p.). Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia (§ 153 ods. 4 O.s.p.).

11. Ustanovenie § 153 ods. 4 O.s.p. súdu ukladá, aby uviedol vo výroku rozsudku presné znenie podmienky, ktorá bola vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Výrok určujúci neplatnosť niektorého ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy ako jej neprijateľnej podmienky by mal opísať znenie podmienky tak, ako je uvedená v zmluve so žalobkyňou, pretože na iný skutkový základ pre takýto výrok niet v zákone opory [viď tiež komentár k tomuto ustanoveniu uvedený v ASPI (automatizovanom systéme právnych informácií)].

12. V zmysle vyššie uvedeného pre založenie prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie vyslovujúci neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., zákon výslovne ukladá, aby priamo výroková časť rozsudku súdu prvej inštancie vyslovujúceho neplatnosť zmluvnej podmienky obsahovala doslovné znenie tejto podmienky (viď v § 153 ods. 4 O.s.p. použité slovné spojenie „výslovne uvedie túto zmluvnú podmienku vo výroku rozhodnutia“). Preto podľa názoru dovolacieho súdu vychádzajúc so zámeru citovaného ustanovenia (zabrániť tomu, aby dodávateľ používal v spotrebiteľských zmluvách neprijateľnú podmienku určenú rozhodnutím súdu), nemôže založiť prípustnosť dovolania ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p., pokiaľ napadnuté rozhodnutie neobsahuje výrok s výslovnou citáciou príslušného neprijateľného ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy. Uvedené právne závery boli aplikované aj v niektorých ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu (viď sp.zn. 3 Cdo 27/2011, 3 Cdo 446/2013).

13. V danom prípade sporný bod 11. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami dňa 8. decembra 2010 č. 802200137 znie: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy a svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“.

14. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu, znie: „Určuje, že zmluvná podmienka v úverovej zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 8. decembra 2010 č. zmluvy 802200137 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku“.

15. Dovolací súd konštatuje, že predmetný výrok rozsudku súdu prvej inštancie: a/ nie je presnou citáciou ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy (jeho časti), ktorú súd prvej inštancie považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, b/ zreteľne nezodpovedá všeobecnej povahe sporného článku, ale má individuálny charakter týkajúci sa len prejednávanej veci.

16. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním napadnutý rozsudok nemá znaky rozsudku odvolacieho súdu uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p. (viď text tohto ustanovenia nasledujúci po „alebo“). Prípustnosť dovolania žalovanej preto z tohto ustanovenia nevyplyva.

17. Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. bol dovolací súd povinný ex offio posúdiť, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O procesnú vadu konania v zmysle tohto ustanovenia išlo vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odhľala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

18. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až c/ a e/ až f/ O.s.p. nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

19. Žalovaná v dovolaní výslovne tvrdila, že konanie je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. Bola toho názoru, že právoplatný rozhodcovský rozsudok sp.zn. SR 07216/11 z 9. augusta 2011 vydaný Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., ktorý nebol žalobkyňou napadnutý postupom podľa ustanovenia § 40 zákona č. 244/2002 Z.z., založil prekážku rei iudicatae pre konanie a rozhodnutie súdu v prejednávanej veci.

20. Vada konania v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. bola založená na existencii prekážky rozsúdenej veci (rei iudicatae). Táto prekážka spočíva v tom, že súd nemôže konať a rozhodnúť vo veci, ktorá už raz bola predmetom súdneho konania a bolo o nej právoplatne vecne rozhodnuté. Ide o procesnú podmienku súdneho konania, ktorej zistenie vedie v každom štádiu konania k jeho zastaveniu. Za tú istú vec sa považuje nové konanie v takom prípade, keď jeho predmetom je ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne vecne rozhodnuté a to vo vzťahu k rovnakým účastníkom konania ako v predchádzajúcom skončenom konaní, t.j. musí ísť súbežne o totožnosť predmetu a subjektov konania.

21. V zmysle ustanovenia § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 tohto zákona, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky, ako právoplatný rozsudok súdu.

22. K tomu, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má v zmysle vyššie citovaného ustanovenia rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, sa už najvyšší súd vyjadril napríklad v uznesení z 13. októbra 2011 sp.zn. 3 Cdo 146/2011 (R 46/2012).

23. Zároveň ale v mnohých svojich rozhodnutiach (viď napr. R 66/2013, sp.zn. 3 ECdo 105/2014, 4 Cdo 34/2013, 2 ECdo 148/2013, 4 Cdo 56/2013, 5 ECdo 210/2013, 7 ECdo 30/2013, 8 ECdo 179/2014 a ďalšie) najvyšší súd judikoval, že rozhodnutie vydané na podklade neplatnej rozhodcovskej doložky je rozhodnutím ničotným, nevyvolávajúcim žiadne právne účinky. Osobitosť postavenia rozhodcovského

súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky; absolútna neplatnosť tohto právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý.

24. V rozhodnutí R 68/2013 najvyšší súd uvádza, že v spotrebiteľských veciach klasická rímska právna zásada „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelým“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelých“) v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu - princípu ochrany práv spotrebiteľa. V dôsledku toho aj v prípade, že spotrebiteľ ako účastník rozhodcovského konania nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní alebo podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z., je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky); v prípade zistenia, že rozhodcovská zmluva (doložka) nebola (platne) uzavretá, musí exekučný súd konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Tým exekučný súd napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

25. V uznesení najvyššieho súdu z 29. januára 2015 sp.zn. 3 Cdo 27/2011 (R 77/2015, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2015, verejne prístupné na webovej stránke najvyššieho súdu www.supcourt.gov.sk) bol prijatý záver, že neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej pre občianskoprávne konanie o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy.

26. Závery všetkých vyššie citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu sú aplikovateľné aj v tomto dovolacom konaní. V prejednávanej veci oba sudy nižšieho stupňa založili svoje rozhodnutie na tom názore, že rozsudok sp.zn. SR 07216/11 z 9. augusta 2011 vydaný Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., nezakladal pre rozhodnutie súdu o určení neplatnosti úverovej zmluvy prekážku rei iudicatae, pretože bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky neplatnej podľa § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka. Tento právny záver je súladný s vyššie citovanou judikatúrou najvyššieho súdu a dovolací súd sa s ním ako aj s jeho odôvodnením súdmi nižšieho stupňa plne stotožňuje. Rozhodcovská doložka, ktorá je absolútne neplatná v zmysle § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu na rozhodovanie sporov vyplývajúcich z úverovej zmluvy a pokiaľ tak rozhodcovský súd urobil, jeho rozhodnutie je paaktom bez právnej sily a záväznosti, ktoré nikdy nemohlo mať účinky právoplatného rozsudku v zmysle § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. Z tohto dôvodu ani nemohlo založiť prekážku rei iudicatae v prejednávanej veci. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že žalobkyňa v rozhodcovskom konaní nepostupovala v zmysle § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. Absolútna neplatnosť právneho úkonu totiž nastáva zo zákona a nie je (na rozdiel od relatívnej neplatnosti) viazaná na nejaký ďalší úkon, súd je povinný prihliadnuť na absolútnu neplatnosť akéhokoľvek právneho úkonu ex offio a nemôže mu priznať ochranu. Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že žalovanou tvrdená vada konania v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. nebola preukázaná.

27. Žalovaná ďalej namietala, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s otázkou existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na podanej určovacej žalobe.

28. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v zmysle ktorého bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľkou považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu založiť vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi

následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných vád alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, žeby v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

29. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Otázkou existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na podanej určovacej žalobe sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal tak súd prvej inštancie (viď str. 5 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) ako aj odvolací súd (viď str. 9 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu), ktorého imanentnou súčasťou sa v dôsledku potvrdenia stalo odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolaiteľka teda neodôvodnene namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo nepreskúmateľné. V konaní nebola zistená vada zmätočnosti konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a ani existencia tzv. inej vady konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

30. Z obsahu dovolania napokon možno ustáliť, že dovolateľka odôvodňovala svoj mimoriadny opravný prostriedok aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, namietajúc jeho právny záver.

31. Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani atribút rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

32. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

33. Výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený výrok súdu prvej inštancie o povinnosti žalovanej zaplatiť trovy konania, má povahu uznesenia, i keď tvorí súčasť rozsudku (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým bolo dovolanie prípustné, boli uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Predmetný výrok odvolacieho súdu nemá znaky uznesení, proti ktorým bolo dovolanie prípustné; navyše dovolanie proti uzneseniu o trovách bolo v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.